

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire embracing on a balcony. The man is wearing a black suit and the woman is wearing a pink dress. They are standing in front of a stone wall, with a scenic view of a valley and mountains in the background.

Lorraine Hallová
Pod královskou
maskou

LORRAINE HALLOVÁ

POD KRÁLOVSKOU
MASKOU

PŘEKLAD

DANIELA ČERMÁKOVÁ

Milá čtenářko,

doufám, že se stejně jako já těšíte na dokončení příběhu o ztracené princezně a jejím bratru-králi... I když s princeznou to vlastně dobře dopadlo už minulý měsíc v příběhu nazvaném Mstitelka k vašim službám!. Jenže je tady ten její bratr. Diamandis musel převzít trůn příliš mladý a nenaučil se pro samé povinnosti radovat ze života. Ještě že se u jeho dvora objevila Katerina... Ale to už Vám prozrazuji příliš; přečtěte si to sama v knize pojmenované Pod královskou maskou.

Všimla jste si, jak často v mých příbězích hraje roli voda? Asi je to logické – pro suchozemce je moře symbolem romantiky samo o sobě. A tak se říše krále Diamandise nachází kousek od Atén, jméno krásného severořeckého ostrova je přímo v názvu další knihy – Usmíření na Thassosu. A vody je plná i kniha trochu záhadně pojmenovaná Jak se nakonec utopili. Doufám, že jsem Vás dostatečně navnadil a že budete chtít přijít na to, co jsem tím názvem myslel...

Tak se ponořte do mých příběhů a šťastnou plavbu!

Jak jinak než...

... s láskou

Váš Harlequin

Lorraine Hallová

POD KRÁLOVSKOU MASKOU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Pregnant at the Palace Altar

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Daniela Čermáková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Lorraine Hall

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-291-1097-6 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1098-3 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1099-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Pro krále Diamandise Agonase byly královské svatby jako trn v královské patě. Jedinou jeho útěchou při plánování tohoto sňatku mu byl fakt, že se nejednalo o jeho vlastní svatbu.

To by totiž byla katastrofa.

Ovšem být králem, zatímco jeho sestra – dávno ztracená princezna, kterou našli teprve nedávno – se měla provdat, bylo mnohem náročnější, než by se mu zamlouvalo.

Za jiných okolností by celou tu záležitost označil za debakl. Nejdříve Zandra a její snoubenec před několika měsíci utekli do Atén, aby se vzali, a pak bylo po oznámení jejího těhotenství nutné posunout datum královského svatebního obřadu. Diamandis zjistil, že sestře proti své vůli pomáhá.

Sváděl to na fakt, že ji skoro dvacet let považoval za mrtvou. Kdo by jí nechtěl vynahradit ten ztracený čas? Který král by nechtěl dát své sestřičce, princezně, všechno, po čem její srdce zatoužilo, a jak se slušelo na kalyvanskou princeznu?

Teď ji pozoroval, jak přechází po kanceláři. Tahle ženská nedokázala vydržet v klidu. Nebyla to klidná, poslušná princezna, jakou by nejspíš bývala, kdyby vyrůstala v paláci. Kdyby jejich rodiče nebyli před dvaceti lety zavražděni při krvavém pokusu o politický puč.

Monarchii se místo toho podařilo útok ustát a Diamandis byl po smrti svých rodičů a bratrů prohlášen za krále.

Zandře se s pomocí mladého sluhy podařilo nějak uniknout, přitom však ztratila paměť a vyrostla na ulicích Atén jako sirotek. Ten samý sluha – Lysias Balaskas, z něhož byl nyní miliardář a Zandřin manžel – ji tento rok přivedl zpátky do Kalvy.

Zandra tedy byla doma, kam patřila. Testy DNA prokázaly, že je to jeho sestra, a přesto mu připadalo, že jeho sourozenec jsou dva odlišní lidé: batole, které znal první čtyři roky jejího života, a teď tahle žena, které nerozuměl a nevyznal se v ní. Byla otevřená a milá a s kuráží, z níž ho bolela hlava.

Přesto to byla jeho sestřička – kdesi hluboko v sobě to věděl – a on ji miloval.

Bez ohledu na to, jak moc ho mátl, rozčilovala a odporovala mu.

Její oči totiž byly stejné – ať už byla čtyřletá holčička dloubající ho do krku, nebo tahle žena říkající věci, ze kterých se málem posadil na zadek.

„Neuhodneš, koho jsem potkala, když jsem byla v Aténách.“ Naštěstí se neodmlčela, aby mohl hádat. „Katerinu.“

Diamandis neztuhl. Nehodlal dovolit, aby ho *co-koliv* zaskočilo. Nebo si to alespoň opakoval. Jeho bývalá asistentka ho překvapila víckrát, než by dokázal spočítat.

Nedovolil však mysli, aby na ni začala vzpomínat. Utekla uprostřed noci a nechala jenom zprávu, takže pro něho byla mrtvá.

Minimálně si to opakoval, kdykoliv ji uviděl před očima. Snažil se přesvědčit sám sebe, že je to tím, že to prostě byla ta nejlepší asistentka, jakou kdy měl, a každý pokus o její náhradu skončil katastrofou.

Nedovolil si myslet na *tu noc*. V *téhle* kanceláři. Na její dokonalost a všechno, co nemohlo být.

Nikdy.

„Co to má společného se svatebními přípravami?“ zeptal se Diamandis stroze.

Jeho odměřenost však Zandru nezastrašila. To se ovšem povedlo jen velice málo věcem. „Nemá, ale možná jsem vyřešila záhadu toho, proč zmizela.“

„Hm?“ Diamandis měl svá podezření, ale sestře by je nikdy neprozradil. Ani nikomu jinému.

„Zahlédla jsem ji v obchodě s potřebami pro děti. S břichem větším, než mám já.“

Diamandis se nepohnul. Neslyšel, co Zandra říkála dál. Hučelo mu totiž v uších.

S břichem větším, než mám já.

„Nejspíš proto odešla,“ mínila Zandra a něco dál vykládala. „Bůh ví, že já bych rozhodně nechtěla být v jiném stavu, zatímco bych trpěla pod tvou krutovládou.“

„Cože?“

Zandra si přejela rukou po zakulaceném bříšku, jako by to byla odpověď.

Nemohla to být odpověď.

„Je to ale zvláštní,“ hloubala Zandra dál a poklepala si po bradě, jako by přemýšlela.

„Co?“ ucedil Diamandis zpoza zaťatých zubů. Štvalo ho, že z něj vyzařuje frustrace, když mu přitom na Katerině Florosové ani v nejmenším *nezáleželo*. Ani *trochu*. Ani proč se vypařila, ani v jakém stavu se momentálně nachází.

Odešla. Tím to celé skončilo.

„Nevypadala, že by se se mnou chtěla setkat, a tak jsem za ní nešla a nezeptala se. Každé těhotenství je prý jiné, ale zdálo se, že je v pokročilejším stupni než já. Vzhledem k tomu, jak pro tebe dřela prakticky nonstop, nechápu, kde si našla čas na otěhotnění.“

Pak ji nenucenost opustila, když ho probodla ostrým pohledem. „Nepředpokládám, že bys s tím měl něco společného.“

„S čím?“

Protočila oči. „Prosím, ujisti mě, že nejsi otcem toho dítěte, Diamandisi.“

Diamandis se narovnal a zabodl do sestry pohled. „Já jsem král Kalyvy.“

„No a?“

Vážně je nemožná. Nechápal, proč s ní Lysias... něco *neudělá*.

Nebo proč s ní něco neuděláš ty, král a její bratr.

O to tu ovšem teď nešlo. „Nejsem otcem Katerini-na dítěte. Odešla před mnoha měsíci uprostřed noci a já ji od té doby neviděl.“

„Ano, před šesti měsíci. Nejspíš v době, kdy zjistila, že je těhotná. Prostě mi připadá, že spolu ty dvě události souvisí.“

„Ujišťuju tě, že *já* s tou svízelnou situací, do které se dostala, nemám nic společného.“

Zandra pokrčila rameny a položila si ruce na kulaté břicho. Diamandis si odmítl představit, jak asi v podobném stavu vypadá Katerina.

Je přece *král*. Pokud by ta politováníhodná vášnivá noc vedla k dítěti, jeho výkonná asistentka by ho o tom informovala a žádala kompenzaci. Okamžitě by ten problém vyřešili. Neměla by důvod utíkat.

Takový čin byl hloupý a krátkozraký a Katerina nikdy taková nebyla, ani po jejich... *škobrtnutí*.

Preferoval toto označení.

„Mám spoustu práce, Zandro. Přála sis probrat ještě něco dalšího?“

Pozorně ho sledovala, ale netušil, co jeho sestra hledá, nebo jestli to našla. Přistoupila k němu a vtiskla mu polibek na tvář. „Nic, Diamandisi. Uvidíme se u večere.“ Načež odešla.

Diamandis zůstal stát na místě. Opakoval si, že ta informace nic nezměnila. Bude dneska pokračovat ve svém rozvrhu jako obvykle.

Stiskl tlačítko na stole, kterým přivolá asistenta.

Při čekání Diamandis nepřítomně vyhlížel z okna. To přece není možné. Byl si tím jistý.

Zandra však měla bohužel pravdu. Katerinina práce jeho osobní asistentky *byla* náročná. Kdy měla čas na nějaký románek? Přece by se o tom doslechl, dozvěděl by se o tom.

Takže mu zbývala jediná možnost, jakkoliv mu to celé připadalo neuvěřitelné.

Když *konečně* dorazil jeho nový asistent, Diamandis se na něho ani nepodíval a jen řekl: „Odlétám do Atén. Všechno zařídte. Okamžitě.“

„Statečný, odvážný princ stál mezi princeznou a nebezpečným drakem a jediným mocným máchnutím meče zachránil princeznu před jistou smrtí!“

Katerina Florosová tuhle pohádku *nesnášela*, ale děti v její třídě ji zbožňovaly. Znázornění prince probodávajícího draka bylo natolik hrůzostrašné, aby se to čtyřletým holčičkám a chlapečkům zamlouvalo, a vyprávění o princovi a princezně a drakovi je naplňovalo typickou dětskou bází.

Jedinou bázeň, kterou snad Katerina kdy cítila vůči královské rodině a nablýskaným šatům a hrůzostrašným princům, už dávno odvál čas. Místo toho jí bylo draka líto. Nejspíš si jen hleděl svého, dělal svoji práci, když se k němu přirůtil princ a všechno zničil.

Děti o tom obrázku vzrušeně štěbetaly jako obvykle a pak už je Katerina zahнала, aby se připravily k odchodu. Rodiče si je pomalu začínou vyzvedávat po dlouhém dni v práci.

Katerina stále nedokázala uvěřit, že bude brzy

jednou z nich – neustále pospíchat, pracovat a vychovávat. Ráda by věřila, že bude dokonalou, veselou matkou s neustálým úsměvem na rtech a otevřenou náručí. Obávala se však, že bude patřit spíš k těm utrápeným, nestále nestíhajícím matkám, které prosí své děti, aby si pospíšily, protože už dávno měly být někde jinde. Do té doby však ještě zbývala troška času... i když ne moc.

Jakmile si rodiče děti vyzvedli a personál odešel, Katerina posbírala svoje věci. Vtom k ní přistoupila její šéfová, ředitelka školky a Katerinina osobní záchránkyně.

„Už se ti to blíží.“ Fifi ji pohladila po bříšku. Katerina *nesnášela*, když se lidé dotýkali jejího břicha, ale Fifi seslala sama nebesa, když jí dala práci a pouštěla ji na kontroly k doktorovi. Katerina neměla to srdce jí to zakazovat.

Vyšly spolu ven do zamračeného večera, chvilíčku si povídaly a pak se rozloučily. Katerina se v duchu modlila, aby ta její stará rachotina nastartovala. Když auto naskočilo, vyslala poděkování vesmíru a pak vyrazila domů.

Zaparkovala na ulici před bytovkou v pochybné čtvrti na předměstí Atén. Nebyl to žádný palác. Ani nablýskaný bungalov na pláži, v němž vyrostla na ostrově kalyvanského království. Přinejlepším se to dalo nazvat jako barabizna. Ale byla to *její* barabizna, za kterou platila peníze, které si *sama* vydělala. Protože *odmítala* kráčet ve stopách své matky víc, než už se stalo.

Zvládne to sama. Bude své dítě milovat, a pokud to znamenalo, že bude mít ze začátku hluboko do kapsy, tak ať. Láska je lepší než tajemství a peníze.

Katerina to dokáže, tak jako vždycky.

Kousek dál na ulici stála skupina lidí, a i když byla Katerina zvědavá, se sklopenou hlavou vešla do

budovy. Davy neznamenají nic dobrého – o tom už se přesvědčila.

Takže vyšla po schodech, přičemž proklínala byt ve třetím patře tak jako každý večer, kdy jí břicho připadalo obzvlášť těžké a nohy ji bolely. Byla vyhladovělá, vyčerpaná a nemohla se dočkat, až si dá večeři ve vaně, jak se stalo jejím každodenním rituálem.

Odemkla dveře, vešla dovnitř a ztuhla. Ve vzduchu byla cítit zvláštní vůně. Něco velmi... mužského. Srdce se jí sevřelo v hrudi. Jednou rukou se natáhla po dveřích za sebou a v druhé držela mezi prsty klíče, aby se mohla bránit, kdyby bylo třeba.

Přestože jí bylo jasné, že před tímhle neexistuje žádná obrana.

Byl tady. V jejím domově. Na ošuntělé odřené pohovce. Ze všech sil se snažila, aby to tu působilo útulně a vesele, ale v porovnání s ním byl celý byt špinavý a nudný.

Na jejím gauči seděl král Kalyvy. Její bývalý šéf.

A víc.

Pomalů spustila ruce k břichu, jako by ho před ním mohla skrýt. Měla už připravenou lež. Držela se jí vším, co měla, a přesto...

Pohled na něj jí vyrazil dech.

Král.

Stále slyšela sama sebe, jak ho zadýchaně oslovovala „můj králi“ tu jedinou pitomou noc, kdy zapomněla na všechny sliby, které si dala. Jenom proto, že ji tenhle muž políbil.

Jenom protože byla *pitomá*.

Měla tušit, že přijde. Doufala, že se jí před princeznou Zandrou v tom dětském obchodě podařilo ukrýt, ale mělo ji to napadnout. Mělo ji napadnout, že princezna byla jen natolik laskavá, aby předstírala, že ji nevidí, když o to Katerina zjevně nestála.

Ne však tak laskavá, aby si to nechala pro sebe.

Diamandis se zvedl, jeho výška a síla jako by zablokovaly smutné světlo, které za ním vrhalo osvětlení. Tmavé vlasy měl ostříhané na krátko jako vzdýcky, tmavé obočí a oči přísné jako obvykle. Svalnatou postavu měl schovanou v jednom ze svých dokonalých černých obleků. Věděla, že je považuje za praktické a že v nich zastrašuje své potenciální oponenty, jednalo se však zároveň i o potlačované truchlení, protože se nikdy nesmířil s tragickými událostmi, jež ho potkaly.

Moc dobře to věděla a byl to jeden z hlavních důvodů, proč utekla v okamžiku, kdy zjistila, že je těhotná. Diamandis neřešil nic, co nepasovalo do života, který si vytvořil – a ona ho za to ani nemohla nenávidět po tom, co přišel o svoji rodinu a nějak se mu podařilo zachránit své království před zhroucením. *Ve čtrnácti.*

Nevěřila si, že by mu tváří v tvář dokázala vzdorovat, potřebovala by na to neskutečné množství síly. Celé *roky* každému vykládal, že kdyby měl na vybranou, nikdy by se neoženil a neměl děti. Takže tohle malé *uklouznutí* by mu nepasovalo do plánů.

A cenu za to by zaplatila *ona*.

Cenu, kterou velmi dobře znala. A nehodlala nic z toho předávat svým dětem, tak jako to udělala její matka.

Takže Katerina odešla. Zmizela. *Utekla*. Odhodlaná protlouct se na vlastní pěst. Vždycky se o sebe musela starat sama, i když se musela podřizovat vrtolům své matky, takže jí to připadalo jako jediné řešení. Byla si jistá, že si jejího zmizení skoro ani nevšimne.

Zapomene na ni a nikdy to nezjistí.

V podstatě je zachránila oba.

Jenže teď byl tady. Teď už to zřejmě věděl. A co zmůže proti králi?

Budeš muset něco vymyslet, Katerino. Přitiskla si ruce na břicho pevněji.

„Už je to opravdu tak dlouho, že jste zapomněla na protokol, slečno Florosová?“ prohlásil a ona poznala ten chladný, rezervovaný tón a to, jak vyslovil její jméno. Skrýval se za ním vztek, kterého by si většina lidí ani nevšimla. Ona to však věděla.

Moc dobře to věděla.

Prohlížel si ji ledovým pohledem, který dovedl k dokonalosti. „V přítomnosti svého krále byste se měla uklonit.“

DRUHÁ KAPITOLA

Neuklonila se. Diamandis netušil, jestli je to nějaký akt vzdoru – jemuž nerozuměl –, nebo jí její stav takový pohyb neumožňuje. Vybavil si, jak jeho matka chodívala po paláci ve vysokém stupni těhotenství a brblala, jak je to nepohodlné. Když ho pak uviděla, usmála se, objala ho, na což už byl tehdy příliš starý, a pověděla mu, že to za to vždycky stojí.

O vzpomínky na matku však nestál, takže se cítil ještě nepříjemněji.

„Co tady děláš, Diamandisi?“

Nadzvedl obočí nad drzostí, s níž si dovolila použít jeho křesní jméno bez náležitého vzdání úcty. Nijak jí to však nevadilo. Vždycky byla výkonnou asistentkou, která se uměla skrýt ve stínech anebo stát po jeho boku, když to bylo nutné.

Dnes si však nevybrala vhodný okamžik, aby se mu postavila.

„Zajímavá otázka. Jistě tě napadlo pár odpovědí.“

Položila si ruku na zakulacené břicho. V okamžiku, kdy ji uviděl, ho začaly svrbět ruce touhou ucítit ho pod volnou tenkou látkou. Tmavé kudrnaté vlasy měla stažené do culíku, ale pár pramínků se jí uvolnilo a viselo kolem tváře. Nebyla nalíčená, takže nepřipomínala tu štíhlou, výkonnou asistentku, již kdysi znával.

Což zřejmě nijak nezměnilo způsob, jakým na ni

reagovalo jeho tělo. Už dlouho představovala problém. Pokušení. Přesvědčil sám sebe, že je vůči jejímu kouzlu imunní, že se *dokáže* ovládnout, protože celý svůj život byl oddaný službě království. Na vlastní potřeby nezbýval čas.

Ta noc byla chyba v mnoha ohledech, ale aspoň přesvědčil sám sebe, že tím ze sebe dostal ten pitomý chtíč.

I když stále cítil její chuť. I když mu to její „můj králi“ stále znělo v hlavě.

Sevřel ruku do pěsti, aby si připomněl, proč tu je. Nesmí se jí dotknout. Musí zjistit, jestli čeká *jeho* dítě, protože byla zjevně opravdu těhotná.

Nestál o manželku, o královnu. Nechtěl ani děti. Z nalezení Zandry měl opravdu velkou radost, ale také mu tím spadlo z ramen obrovské břemeno. Nemusí si už dělat starosti s dědici.

Věděl, jaké to je být následníkem trůnu. Proto byl stále naživu.

Přestože si přál, aby on byl tím, koho zavraždili.

„Sestra se vrátila domů z nákupního výletu v Aténách s novinkou, že moje bývalá asistentka, která zničehonic zmizela uprostřed noci, se potuluje po Aténách v jiném stavu. V pokročilejším stupni těhotenství, než je dokonce i moje sestra, což Zandře přišlo zvláštní, protože podle ní jsi nemohla mít čas přijít do jiného stavu, když jsi pracovala pro mě.“

„Princezna je velmi zvědavá,“ opáčila Katerina. Mluvila ledovým hlasem. Ruce měla klidné, ale její oči...

Její svůdné zelené oči vždycky vypovídaly něco jiného než maska, kterou tak skvěle nosila. Ne vždy chtěl zjistit, co se pod ní skrývá. Záměrně se vyhýbal tomu, aby nahlédl pod to její vyrovnané jednání.

Kromě té jediné noci.

„Víš, proč jsem tady, Katerino.“

„Nevím, Diamandisi. Ačkoliv chápu, proč se domníváš, že by to naše jediné... *setkání* vedlo k mé současné situaci, že se celý můj život v Kalyvě točil kolem tebe, mylíš se. Měla jsem vlastní život. A teď šťastně žiju v Aténách se svým manželem, který je čirou náhodou otec tohoto dítěte.“

To ho překvapilo – ne ta informace, ale ta zjevná lež. Opravdu si myslí, že si ji cestou sem neproklepl? „Takže jsi vdaná?“

„Ano.“

Diamandis chvíli uvažoval, jestli ho považuje za *pitomce*, nebo je jenom hodně zoufalá. K tomu druhému ho nenapadl jediný důvod, takže se musela domnívat, že je úplně blbý.

Někteří lidé si o něm myslí i horší věci, usoudil. Přesto ho to naštvalo. Zvláště když měla přístup k informacím, ke kterým se dostalo jen pár dalších zaměstnanců v paláci. „Opravdu mám věřit tomuhle absurdnímu výmyslu? Zapomínáš, že jsem věděl o každém tvém kroku, což stále platí.“

Ztuhla. „To není možné.“

„Jsem přece král, Katerino.“

„Jsi král malé země, Diamandisi. Jeden z mnoha v tomhle velkém světě.“

Jako asistentka s ním vždycky jednala otevřeně – ale znala své místo. Dokázala používat vhodný tón. Obvykle. Tohle nebylo otevřené a nebylo to vhodné.

Tohle byl vzdor. Rozhlédl se po brlohu, z něhož se snažila vytvořit domov, a nechápal tuhle hru. „Není tu jediný důkaz, že by tu žil nějaký muž. Neexistuje záznam o manželství, a zatímco tu stojíme a mluvíme spolu, nepřijde žádný manžilek, který by ti připravil večeři.“

„Pracuje v noci,“ odsekla a stála u dveří, jako by jimi mohla uprchnout.

Jistě už ví, že před ním neunikne?

„Vskutku? Pak mi ho ukaž, Katerino. Dokaž mi, že jsi vdaná.“

Stála tam, paží se držela za břicho, jako by nesla jeho tíhu v rukou. Nic na to neřekla.

Což byla dostatečná lež. „Hm, nemůžeš nic takového udělat.“ Potřásl hlavou. „Okamžitě se se mnou vrátíš do Kalyvy. Pokud budeš dál trvat na tom, že nejsem otec, obávám se, že budeme muset provést test.“

„Proč?“ vyhrkla a jako by se schoulila do sebe. Diamandisovi se nezamlouvalo, že to divoké světlo vzdoru zesláblo. Vždycky obdivoval její kuráž. Její sílu. Nikdy se ho nebála, i když někdy chtěl, aby to tak bylo.

„Jak to myslíš *proč*? Byli jsme spolu a nedávali si pozor. Jistě si na to vzpomínáš.“

Zvedla bradu a podívala se na nějaké místo na zamazané zdi za ním. „Ani ne,“ odušila povýšeně.

Prozradil ji však ruměnec, který se jí šířil do tváří. Vzrušilo ho to, jenže takové rozptylování si právě teď nemohl dovolit.

Zase.

Čeká dítě. Jeho dítě. A on musí napravit tenhle problém, než už to nebude možné. „Lžeš, Katerino.“

Znovu se schoulila a opřela se o dveře. Vypadala vyčerpaně a do očí jí vhrkly slzy, když se znovu setkala s jeho pohledem.

„Ty přece děti nechceš, Diamandisi. Ohledně toho jsi byl vždycky otevřený. Proč mě chceš odvézt zpátky do Kalyvy? Proč chceš provádět nějaké testy? O tohle nestojíš, i kdybys byl otec.“

„Proto jsi utekla?“ Věděl, že to tak částečně musí být. Jinak by uprchla po té společné noci, ne až týdný poté.

Nic na to neodpověděla. Jen se na něho dívala s bezmocným výrazem v očích, až se mu z toho

zkroutil žaludek do pevných uzlů. Předpokládal, že je to provinilost, ačkoliv nechápal, co udělal špatně.

To *ona* mu to neřekla. *Ona* mu nedala příležitost se k té záležitosti vyjádřit. Prostě utekla. Takže si teď nemusí připadat provinile.

„Mohl bych tě nechat zatknout. Mohl bych tě násilím odvézt zpátky do Kalyvy.“

„To je jistě pravda.“

Zněla tak vyčerpaně. Nejspíš celý den dřela ve školce, ze které jí chodila měsíční výplata. Vyšla tři patra schodů, jen aby složila hlavu v tomhle přecpaném, nepohodlném bytě, a přesto se odmítá vrátit do Kalyvy? Kde by o ni bylo postaráno bez ohledu na jeho rozhodnutí ohledně dětí?

To přece *nedává* smysl.

Přestože by ji díky spolupráci s řeckou vládou opravdu mohl nechat zatknout, raději by to vyřešil v klidu. „Jsem férový člověk, Katerino. Nemusí jít jenom o mě.“

Odfrkla si. „A odkdy?“

Ignoroval její posměch. „Co by sis přála ty? Jistě to není tenhle mizerný byteček a špatně placená práce, kde si tě bezpochyby dostatečně neváží? Jistě to není život v Aténách, když by ses mohla vrátit domů a –“

„A co? Být terčem posměchu? Být terčem drbů? Sledovat, jak moje dítě vyrůstá a všichni si o něm šuškaří, že je to králův *panchart*?“ Do očí se jí znovu vrátil oheň. Vypadala našťavaně, což rozhodně nečekal. „Ne, Diamandisi. Neodsoudím nikoho z nás k takovému osudu. Možná že tenhle život není tak skvělý jako ten, na který jsi zvyklý, ale je slušný. Dovolí mému dí–“

„*Našemu* dítěti.“

Zarazila se. Jako by jí došla slova a ona už neměla co říct. Snažil se vymyslet co dál.

Naše *dítě*. Jeho dítě. Dědic.

„Nechci se vrátit do Kalyvy, aby o mně všichni klevetili a chovali se ke mně ošklivě,“ zašeptala Katerina. „Ty nestojíš o manželku ani o potomka. Nechme to prostě při tom, Diamandisi. Když se ode mě budeš držet dál, nebudu po tobě nic žádat. Což je snad fér pro nás pro oba.“

„Obávám se, že to nepůjde, Katerino. Vrátiš se do Kalyvy a začneš se připravovat.“

„Na *co*?“

„Na naši svatbu, samozřejmě.“

Katerina si byla jistá, že se jí to zdá. Jiné vysvětlení prostě neexistovalo. Jenže tohle nebyl sen. Byla to noční můra.

Když pro něho pracovala, občas popustila uzdu své fantazii a začalo jí na něm nebezpečně *záležet* – přinejmenším na muži, který se skrýval pod korunou a všemožnými traumaty – vždycky však věděla, že ji nečeká žádné šťastné až navěky. Šokovalo ji, že mu připadá atraktivní, a nenaložila s tím vědomím moudře.

Takže se musí moudře vypořádat alespoň s touto situací. Protože nešlo o ni. Šlo o...

Naše dítě.

Řekl naše a její srdce... Ach, to je ale zrádce.

„Nemůžu se za tebe provdat, Diamandisi.“

„Svatba vyřeší všechny tvoje obavy.“

„To sotva. Ty zmije jedovaté na tvém dvoře to dítě stejně neuznají za legitimní. Počaté mimo manželský stav. Skvrna na monarchii.“ To by nesnesla. Nedovolí to.

Jestli bude muset znovu utéct, tak to udělá. Tentokrát někam dál. Mohla by odjet do Anglie nebo do Ameriky nebo kamkoliv, kde by ji Diamandis nenášel.

„Něco vymyslíme. Lysias a Zandra se vzali v Aténách, tak proč bychom nemohli my dva?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Pod královskou maskou.***

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.